

Sygn. akt III U 237/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2022r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Piotr Witkowski
Protokolant:	Sylwia Zarzecka Balcer

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2022r. w Suwałkach

sprawy **A. S. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem A. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w E.

z dnia 12 kwietnia 2022 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. decyzją z dnia 12.04.2022r. odmówił A. S. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. Dz. U. z 2022., poz. 504.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy i ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy.

Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest zaś osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 5.04.2022r. nie stwierdzono u A. S. (1) niezdolności do pracy, odmówiono jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji A. S. (1) zarzuciła jej:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 12 w zw. z art. 57. ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię i uznanie, iż nie jest niezdolna do pracy, mimo, że jej stan zdrowia temu przeczy, a w związku z tym powinna otrzymać rentę z tytułu niezdolności do pracy;
2. błąd w ustaleniach faktycznych będący następstwem wydania orzeczenia w oparciu o niepełny stan faktyczny i pominięcie istotnych okoliczności w sprawie wynikających z przedstawionej dokumentacji.

Wniosła więc o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Uważała, że jej przesłuchanie i dokumenty przez nią wskazane wykażą jej staż pracy, choroby na które cierpi i trudności w funkcjonowaniu w związku z chorobami i niemożnością zatrudnienia. Ma bowiem problemy z kręgosłupem lędźwiowo-krzyżowym, drętwieje jej bark i 3 palce lewej dłoni. Leczy się gastrologicznie po operacji przepukliny. Korzysta z pomocy dermatologicznej. Korzysta z pomocy medycznej w poradni bólu. Z powodu wskazanych zaburzeń nabawiła się depresji i musi systematycznie korzystać również z pomocy psychologicznej i psychiatrycznej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji. Przytoczył przy tym całą treść art. 57 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wskazał też, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo zaś niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji., przy czym poziom posiadanych kwalifikacji oznacza wiedzę i umiejętności ubezpieczonego, oceniane jako całość kwalifikacji – nawet tych z przeszłości.

Podał również, że A. S. (1) miała przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 16.02.2021r. do 31.01.2022r., ale obecnie przeprowadzone postępowanie orzecznicze nie wykazało u A. S. (1) dalszej niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego uznać nie można było.

Zgodnie ze wskazanym przez organ rentowy art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (obecnie tekst jednolity Dz. U. 2022 poz. 504), aby można było otrzymać rentę z tytułu niezdolności do pracy, trzeba, przy spełnieniu innych warunków, być niezdolnym do pracy. Odwołującej się zaś za niezdolnej do pracy uznać nie można było.

Na potrzeby Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, stosownie do art. 14 ust. 1, 2a i 2e ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik Zakładu, a gdy osoba zainteresowana wniesie od tego orzeczenia sprzeciw – Komisja Lekarska Zakładu. Na potrzeby natomiast postępowania sądowego stosownej oceny niezdolności do pracy dokonują, na podstawie art. 278 kpc., biegli lekarze sądowi.

Tymczasem biegli sądowi lekarze: specjalista neurolog – R. Z., specjalista chorób wewnętrznych, gastrolog – Z. H., specjalista ortopeda-traumatolog – J. C. i specjalista psychiatra – R. E., odwołującej się nie uznali za niezdolnej do pracy. Na podstawie wywiadu, badania odwołującej się oraz analizy dokumentacji medycznej i badań pracownianych biegli rozpoznali u odwołującej przewlekły zespół bólowy w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne w obrębie kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego, stan po werterbroplastyce trzonu kręgu Th 12 z powodu naczyniaka, stan po implantacji discogel na poziomie C5-C6 i C6-C7 oraz L4-L5, L5-S1-2019r., chorobę refluksową przełyku, stan po operacji naprawczej w 2019r. – fundoplikacji, zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane i otyłość I stopnia. Wskazali jednak, że stwierdzone u odwołującej się schorzenia, a szczególnie ich skutki zdrowotne, nie pozwalały im uznać odwołującej za osobę częściowo lub całkowicie długotrwale niezdolną do pracy zarobkowej.

Zaznaczyli, że wcześniej ocenę stanu zdrowia odwołującej się w dniu 22.06.2021r. lekarz Orzecznik ZUS oparł o badanie konsultanta ZUS z zakresu neurologii. Oceniono wówczas dodatni objaw Lasequa przy kącie 35 stopni, co wskazywało na ostry zespół rozciągowy ze strony lewej kończyny dolnej. W aktualnym jednak przez nich badaniu objaw Lasequa po lewej stronie oceniono jako zaznaczony. Tak określony objaw wskazuje, że nasilenie objawów bólowych w dniu 22.01.2021r. było znacząco większe.

Jak natomiast wypowiedział się Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. II U 130/06 (LEX 368973), ustaleń w sprawie o świadczenie rentowe w zakresie medycznym nie można oprzeć wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych. Jak czytamy w tym wyroku, dopiero ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonywania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwościami.

Sąd zaś podzielił opinię biegłych sądowych, gdyż została sporządzona przez lekarzy odpowiednich specjalności. Nie miał zresztą powodów aby tej opinii nie podzielić, ponieważ nie zawiera żadnych sprzeczności i opiera się na przeprowadzonych badaniach odwołującej się i jest jednoznaczna w swojej wymowie.

W tym stanie rzeczy trudno podzielić argumentację odwołującej się o jej niezdolności do pracy, którą przedstawiła w swoich też zastrzeżeniach do opinii biegłych. Jej subiektywne odczucia nie mogą decydować o rozstrzygnięciu sprawy. Sąd bowiem musi kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę. Nie może orzekać na przekonaniu osoby odwołującej się o jej niezdolności do pracy. Wyraźnie to wynika z powołanego wyroku Sądu Najwyższego, a także wyroku tego sądu z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 (LEX 577813) i z 24.02.2010r. II UK 191/09 (LEX 590238). Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Sąd nie może też dokonywać poprzez biegłych lekarzy sądowych, co sugerowała odwołująca się, szczegółowych jej badań i diagnostyki. Biegli nie mają bowiem ku temu stosownych środków finansowych. Czynią to specjaliści w ramach kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia i biegli sądowi przede wszystkim o ich wyniki badań i rozpoznaną chorobę dokonują własnej oceny stanu zdrowia osób starających się o świadczenia rentowe, oczywiście po osobistej styczności z nimi, w celu weryfikacji poprzez rozmowę i możliwe „odręczne” bezpośrednie badania, rozpoznanych u nich chorób i dolegliwości. Opierają się przy tym przede wszystkim o ostatnie badania, a nie sprzed kilku lat, na które powoływała się odwołująca. Aktualny bowiem stan zdrowia jest najważniejszy. Jeżeli ulegnie znowu pogorszeniu zawsze jest możliwość złożenia nowego wniosku o rentę. Aktualnych badań odwołująca się natomiast nie miała, gdyż ich nie robiła. Jej tłumaczenia, że badań nie robiła, gdyż zorientowała się, że nie jest ubezpieczona, bo nie zarejestrowała się jako osoba bezrobotna, nie może powodować, że takie badania zrobią biegli, a tym samym nie może być powodem aby oprzeć się o wcześniejsze badania i przyjąć za wiarygodne jej twierdzenia, że jej stan zdrowia uległ jeszcze pogorszeniu.

Trzeba zaznaczyć, że co jakiś czas musi być wykonana ponownie stosowna diagnostyka leczenia ubezpieczonego w celu ustalenia aktualnego jego stanu zdrowia i tym samym zdolności do pracy. Nigdy bowiem nie można wykluczyć remisji chorób i biegli sądowi z racji swojego doświadczenia zawodowego muszą wskazywać na te okoliczności i dlatego przy ocenie stanu zdrowia dysponować aktualną dokumentacją medyczną.

Na koniec sąd chce zauważyć, że choć odwołująca się bardzo podkreślała swoje leczenie psychiatryczne i dolegliwości z tym związane, to jak się okazało, biegły psychiatra sądowy dysponował aktualną dokumentacją psychiatryczną lekarza leczącego odwołującą się psychiatry A. S. (2). Lekarz A. S. (2) nie wystawił przy tym odwołującej się stosownego zaświadczenia na druku OL-9 do ZUS-u na potrzeby starania się o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wydał tylko odwołującej się zwykle zaświadczenie o leczeniu. Tymczasem gdyby było uzasadnione wydanie zaświadczenia na druku OL-9 to takie przecież wydałby.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Suwałkach, na mocy art. 477¹⁴ § kpc, oddalił odwołanie.